

Lieta C-411/21**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2021. gada 5. jūlijs

Iesniedzējtiesa:*Supremo Tribunal Administrativo* (Augstākā administratīvā tiesa, Portugāle)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2021. gada 10. marts

Apelācijas sūdzības iesniedzējs:*Instituto do Cinema e do Audiovisual, I.P.***Atbildētāja apelācijas instancē:***NOWO Communications, S.A.***Pamatlietas priekšmets**

Apelācijas sūdzība par pirmās instances spriedumu, ko taisījusi *Tribunal Administrativo e Fiscal de Almada* (Almadas administratīvā un nodokļu lietu tiesa, Portugāle; turpmāk tekstā – “Almadas TAF”) un ar kuru minētā tiesu iestāde atzina, ka LESD 56. pantā noteiktajai pakalpojumu sniegšanas brīvībai ir pretrunā abonēšanas maksa par piekļuvi televīzijas programmu pakalpojumiem valsts teritorijā, kas operatoriem – abonenttelevīzijas pakalpojumu sniedzējiem jāmaksā *Instituto do Cinema e do Audiovisual*.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Ieņēmumi no abonenttelevīzijas operatoru, kuri darbojas valsts teritorijā, abonēšanas maksām tiek paredzēti tam, lai finansētu Portugāles kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu izstrādi, popularizēšanu un apraidi.

Iesniedzējtiesa lūdz izskaidrot, vai fakts, ka šāds finansējums padara lētākus valsts kinematogrāfiskos un audiovizuālos darbus un, attiecīgi, veicina šīs produkcijas

iegādi attiecībā pret citu dalībvalstu produkciju, izraisa šo pakalpojumu pārrobežu sniegšanas netiešu diskrimināciju, pārkāpjot LESD 56. pantā noteikto pakalpojumu sniegšanas brīvību.

Prejudiciālie jautājumi

“1) Vai *Lei n.º55/2012, de 6 de setembro* (2012. gada 6. septembra Likums Nr. 55/2012) 10. panta 2. punkts, ja to interpretē tādējādi, ka ar tajā paredzēto maksu ir iecerēts finansēt tikai Portugāles kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu popularizēšanu un apraidi, var izraisīt pakalpojumu sniegšanas starp dalībvalstīm netiešu diskrimināciju, salīdzinot ar atbilstošo pakalpojumu sniegšanu valsts ietvaros, apgrūtinot pakalpojumu sniegšanu starp dalībvalstīm salīdzinājumā ar pakalpojumu tīri iekšēju sniegšanu kādā dalībvalstī, tādējādi pārkāpjot LESD 56. panta noteikumus?”

2) Vai uz pirmo prejudiciālo jautājumu sniedzamo atbildi var mainīt apstākļi, ka citās Eiropas Savienības dalībvalstīs pastāv Likumā Nr. 55/2012 paredzētajam identiski vai līdzīgi regulējumi?”

Atbilstošās Savienības tiesību normas

LESD 56. pants

Atbilstošās valsts tiesību normas

Lei n.º55/2012 – Princípios de ação do Estado no quadro do fomento, desenvolvimento e proteção da arte do cinema e das atividades cinematográficas e audiovisuais (Likums Nr. 55/2012 – Valsts darbības principi kinomākslas un kinematogrāfisko un audiovizuālo darbību sekmēšanas, izstrādes un aizsardzības jomā) (*Diário da República*, 1. sērija, Nr. 173/2012, 2012. gada 6. septembris)

Saskaņā ar Likuma Nr. 55/2012 2. panta “Definīcijas” p) punktu:

“Šā Likuma un tā īstenošanas noteikumu piemērošanas nolūkos:

- p) “abonenttelevīzijas operators” ir ikviena juridiskā persona, kas valsts teritorijā ar jebkuras platformas, ierīces vai tehnoloģijas starpniecību sniedz piekļuvi televīzijas programmēšanas pakalpojumiem atbilstoši līgumsaistībām, kas ir saistītas ar abonēšanu vai kādu citu iepriekšējas individuālas atļaujas formu, kas nozīmē samaksu no galapatērētāja puses par pakalpojuma sniegšanu – vai tie tiktu piegādāti individuāli vai kā daļa no paketes, kas ietver citus elektroniskās saziņas pakalpojumus, – neatkarīgi no aprīkojuma veida, kas izmantots pakalpojumu lietošanai, tostarp gadījumos, kad globālais komerciālais piedāvājums nozīmē, ka televīzijas pakalpojumi tiek sniegti bez maksas.”

Likuma Nr. 55/2012 3. pants "Principi un mērķi" ir formulēts šādi:

"1. - Šajā Likumā regulēto jautājumu ietvaros Valsts ievēro šādus principus:

- a) atbalsts kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu jaunradei, producēšanai, izplatīšanai, izrādīšanai, apraidei un popularizēšanai kā instrumentiem kultūras daudzveidības izpaušmei, nacionālās identitātes apliecināšanai, valodas popularizēšanai un Portugāles tēla nostiprināšanai pasaulē, it īpaši attiecībā uz attiecību intensificēšanu ar valstīm, kurās portugāļu valoda ir oficiālā valoda;
- b) kinematogrāfiskās mākslas un it īpaši jauno talantu un pirmdarbu aizsardzība un popularizēšana;
- c) tādu pasākumu un atbalsta programmu pieņemšana, kuru mērķis ir sekmēt uzņēmējdarbības tīkla un kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu tirgus attīstību saskaņā ar pārredzamības un objektivitātes, kompetences, jaunrades brīvības un kultūras izpaušmju daudzveidības principiem;
- d) mijiedarbības ar kinematogrāfiskās un audiovizuālās nozares, sociālās komunikācijas, izglītības un telekomunikāciju nozaru aģentiem sekmēšana;
- e) kinematogrāfiskā un audiovizuālā kultūrvēsturiskā mantojuma popularizēšana un saglabāšana ilgtermiņā ar pasākumiem, kas garantē to saglabāšanu.

2. – Šajā Likumā regulēto jautājumu ietvaros Valsts tiecas sasniegt šādus mērķus:

- a) sekmēt valsts kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu jaunradi, producēšanu, izplatīšanu, izrādīšanu, apraidi un izdošanu, it īpaši ar atbalsta un stimula pasākumu starpniecību;
- b) sekmēt kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu kvalitāti, kultūras izpaušmju daudzveidību, māksliniecisko oriģinalitāti un ekonomisko dzīvotspēju, it īpaši piešķirot atbalstus ar mērķi, lai darbu radītāji varētu sasniegt šo darbu maksimālu izplatību un rentabilitāti;
- c) veicināt kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu autoru un veidotāju, kā arī minēto darbu mākslinieku, interpretētāju vai izpildītāju tiesību aizsardzību;
- d) veicināt portugāļu valodu un kultūru;
- e) sekmēt neatkarīgās producēšanas nozares mijiedarbību ar izrādīšanas, izplatīšanas, apraides nozarēm vai kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu nodošanu rīcībā;
- f) sekmēt starptautiskos kopražojumus, noslēdzot divpusējus līgumus ar savstarpējības raksturu un starptautiskas konvencijas;

- g) intensificēt sadarbību ar valstīm, kurās oficiālā valoda ir portugāļu valoda;
- h) veicināt kinematogrāfiskā un audiovizuālā uzņēmējdarbības tīkla nostiprināšanu, radot stimulus un citus atbalsta pasākumus, un it īpaši, sekmējot ieguldījumus valsts mazajos un vidējos uzņēmumos, lai radītu vērtību un nodarbinātību;
- i) sekmēt valsts kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu izrādīšanu, apraidi, popularizēšanu, izplatīšanu un saimniecisko izmantošanu;
- j) veicināt kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu starptautiskošanu, kā arī to veidotāju, producentu, mākslinieku izpildītāju un tehniskā personāla atzīšanu valsts un starptautiskā mērogā;
- k) veicināt sabiedrības izglītošanu, it īpaši atbalstot kinofestivālus, kinoklubus, izrādīšanu pašvaldību zālēs un kinematogrāfiskās darbības popularizēšanas kultūras asociācijās, un, it īpaši, popularizējot kinematogrāfisko pamatapmācību izglītības centros;
- l) sekmēt Portugālē esošā valsts kinematogrāfiskā un audiovizuālā kultūrvēsturiskā mantojuma saglabāšanu, kā arī tā valorizāciju un tā pastāvīgu izrādīšanu sabiedrībai;
- m) sekmēt tādu pasākumu pieņemšanu, kas personām ar invaliditāti garantē piekļuvi kinematogrāfiskajiem un audiovizuālajiem darbiem;
- n) veicināt mākslinieciskās izglītošanās attīstību un profesionālo sagatavošanu kinematogrāfiskajā un audiovizuālajā nozarē.

3. – Šajā Likumā regulēto jautājumu ietvaros Valstij:

- a) ir jānosaka un ik gadus jāpublicē deklarācija par atbalsta prioritātēm kinematogrāfiskajai un audiovizuālajai nozarei, ievērojot stratēģisku redzējumu par investīcijām kinematogrāfiskajā un audiovizuālajā nozarē, un atkarībā no finansējuma vajadzībām un esošajiem finanšu resursiem;
- b) ir jāgarantē, ka atbalsta politika kinematogrāfiskajai un audiovizuālajai nozarei tiek piemērota stingri un pārredzami;
- c) prioritāšu noteikšanā un atbalsta pasākumu piemērošanā ir jāgarantē darbu autoru un nozares profesionāļu, kā arī uzņēmumu, kuri darbojas kinematogrāfiskajā un audiovizuālajā nozarē, līdzdalība;
- d) ir jāveicina un jāsekmē Valsts subsidētu darbu izrādīšana sabiedrībai.

4. – Valsts atbalstīs Eiropas kino, ievērojot spēkā esošās starptautiskās tiesību normas, it īpaši tās, kas noteiktas Eiropas Savienības (ES) ietvaros, Eiropas konvencijā par kino kopražojumiem, UNESCO konvencijā par kultūras izpausmju daudzveidību un starptautiskajos līgumos par intelektuālo īpašumu.

5. – Šajā likumā paredzētais atbalsts un pasākumi ir saderīgi ar atbalsta un stimula shēmām, kas noteiktas Portugāles Valstij saistošās starptautisko un Kopienu tiesību normās.”

Likuma Nr. 55/2012 8. panta “Saņēmēji” 3. punktā ir noteikts:

“Izplatītāji un izrādītāji varēs saņemt atbalstu saskaņā ar Dekrētlikuma noteikumiem, kas tiek pieņemts šā Likuma īstenošanai, lai izplatītu un izrādītu valsts darbus, Eiropas darbus un mazāk izplatītus kinematogrāfiskos darbus.”

Minētā likuma 10. panta “Maksas” 2. punktā ir noteikts:

“Operatori – abonentelevisijas pakalpojumu sniedzēji maksā gada maksu 2 (euro) apmērā par katru piekļuves televīzijas pakalpojumiem abonentu, ko iekasē no operatoriem.”

Likuma Nr. 55/2012 18. panta “Piekļuve izplatīšanas, izrādīšanas un apraides tirgiem” 1. un 3. punkts ir formulēti šādi:

“1. – Valsts veiks atbalsta pasākumus kinematogrāfisko darbu izplatīšanai, izrādīšanai un popularizēšanai valsts un starptautiskajos tirgos, it īpaši izmantojot stimulus valsts – it īpaši subsidēto – kinematogrāfisko darbu izrādīšanai, vai Eiropas darbu izrādīšanai pašvaldību zālēs, un veicot pasākumus, kuri veicina valsts producentu un izplatītāju apvienošanu.

[..]

3. – Valsts veiks atbalsta pasākumus kinematogrāfiskajiem izrādītājiem, kuru programma pārsvarā vai parasti ietver valsts un Eiropas kinematogrāfiskos darbus – tostarp pilnmetrāžas filmas, dokumentālas filmas, īsmetrāžas filmas un animācijas filmas, un kuri attīsta savu darbību alternatīvas izrādīšanas vidē.”

Īss pamatlīstas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 2013. gada 9. augusta vēstulē *Instituto do Cinema e do Audiovisual* lūdza sabiedrību *NOWO Communications, S.A.*, kuras agrākais nosaukums bija *Cabovisão-Televisão por Cabo, S.A.*, samaksāt summu 886 042,50 EUR, atbilstošu gada maksai, ko iekasē no operatoriem – abonentelevisijas pakalpojumu sniedzējiem.
- 2 2013. gada 27. augustā *Instituto do Cinema e do Audiovisual* izdeva noteiktajai maksai atbilstošu parāda sertifikātu (*certidão de dívida*) par summu 886 042,50 EUR apmērā, ko minētajai sabiedrībai pārsūtīja *Serviço de Finanças de Palmela* (Palmelas Nodokļu dienests, Portugāle).
- 3 2013. gada 2. oktobrī sabiedrība *NOWO Communications, S.A.* iesniedza pārsūdzību (*reclamação graciosa*) pret konkrēto iekasēšanu un lūdza arī bankas garantiju, lai apturētu fiskālās piedziņas izpildu procedūru.

- 4 2014. gada 27. maija vēstulē tika paziņots lēmums par pārsūdzības noraidīšanu, un šis lēmums vēlāk tika apstrīdēts Almadās *TAF*.
- 5 Ar 2018. gada 29. novembra spriedumu Almadās *TAF* apmierināja minēto prasību kopumā un atcēla abonēšanas maksas iekasēšanu, jo uzskatīja to par esošu pretrunā pakalpojumu sniegšanas brīvībai un LESD 56. pantam.
- 6 Tātad iesniedzējtiesai ir jālemj par apelācijas sūdzību, ko *Instituto do Cinema e do Audiovisual* ir iesniedzis par minēto nolēmumu.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 7 *Instituto do Cinema e do Audiovisual* (turpmāk tekstā – “apelācijas sūdzības iesniedzējs”) apgalvo, ka abonēšanas maksa ir saderīga ar Savienības tiesībām un ka, attiecīgi, tā nepārkāpj LESD 56. panta noteikumus.
- 8 Tas apgalvo, ka faktiski, tā kā strīdīgā maksa attiecas tikai uz piekļuvi valsts teritorijā sniegtiem televīzijas programmu pakalpojumiem un to iekasē no visiem operatoriem – abonenttelevīzijas pakalpojumu sniedzējiem, kuri darbojas šajā teritorijā, visas abonenttelevīzijas pakalpojumu sniegšanas darbības ir ierobežotas līdz valsts teritorijai.
- 9 Tomēr pārsūdzētajā spriedumā Almadās *TAF* uzskatīja, ka maksas iekasēšana ir pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums vairs ne jau tikai sabiedrībai *NOWO Communications, S.A.* (turpmāk tekstā – “atbildētāja apelācijas instancē”), bet gan visiem ar ārzemju kinematogrāfisko un audiovizuālo produkciju saistīto pakalpojumu sniedzējiem.
- 10 Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka, kaut arī tiktu uzskatīts, ka atbildētāja apelācijas instancē var likumīgi atsaukties uz abonēšanas maksas prettiesiskumu citu operatoru, kuri nav lietas dalībnieki, sniegto pakalpojumu domājamas netiešas diskriminācijas dēļ, pat šajā aspektā nav pierādīts, ka pastāvētu kaut kādi ierobežojumi šo pakalpojumu sniegšanas brīvībai.
- 11 Apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā, kļūdaina ir premisa, ka abonēšanas maksa ir paredzēta, lai finansētu tikai Portugāles kinematogrāfisko darbu popularizēšanu un apraidi, jo faktiski Likums Nr. 55/2012 un vēlākie tā īstenošanas tiesību akti arī paredz atbalstu Eiropas darbu producēšanai, izplatīšanai, izrādīšanai, popularizēšanai un apraidei.
- 12 Pat ja tiktu uzskatīts, ka saņemtie ieņēmumi ir plānoti tam, lai finansētu galvenokārt valsts darbus, uz vienkāršas minētā juridiskā režīma analīzes pamata nebūtu iespējams secināt, ka šo ieņēmumu piešķiruma dēļ tiek vai var tikt apgrūtināta pakalpojumu sniegšana dalībvalstīs.
- 13 Šāda ierobežojuma esamība būtu konstatējama vien tad, ja varētu secināt, ka ieņēmumu piešķirums veicina Portugāles kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu

iegādi, kaitējot Eiropas darbiem, un apgrūtina pakalpojumu sniegšanu starp dalībvalstīm salīdzinājumā ar tīri iekšēju pakalpojumu sniegšanu kādā dalībvalstī. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā nav neviena pierādījuma tam, ka operatori – televīzijas pakalpojumu sniedzēji tiecas veicināt valsts darbu iegādi par sliktu Eiropas darbiem tikai finansējuma dēļ un atbalsta, ko saņem valsts darbi, dēļ, jo šādu secinājumu nekādā ziņā nepamato funkcionāla detalizēta un izsmeljoša analīze, kas acīmredzami neizriet nedz no lietas materiāliem, nedz to ir norādījusi atbildētāja apelācijas instancē.

- 14 Tāpat arī nav ticis pierādīts, ka konkrētā nodokļa piešķirums samazina piekļuvi “ārzemju darbu” tirgum, liekot šķēršļus Kopienas iekšējai tirdzniecībai, jo pakalpojumu sniegšanas brīvības iespējams ierobežojums prasītu katrā ziņā, lai konkrētās maksas piešķirums varētu attiecīgā gadījumā nozīmīgi apdraudēt ar “ārzemju darbiem” saistītu pārrobežu pakalpojumu sniegšanu vai atturēt no šādu pakalpojumu sniegšanas. Tādējādi, nepastāv neviens ar Eiropas darbiem saistītu pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums, kas varētu traucēt, likt šķēršļus vai padarīt mazāk pievilcīgas šo citās dalībvalstīs reģistrēto pakalpojumu sniedzēju darbības.
- 15 No otras puses, tiktāl, ciktāl tā koncentrējas uz pakalpojumiem, ko valsts teritorijā sniedz operatori – abonentelevisijas pakalpojumu sniedzēji, strīdīgā maksa objektīvi neskar nedz kādu “ārzemju producēšanu”, nedz saistīto pakalpojumu sniedzējus saistībā ar Eiropas kinematogrāfiskā un audiovizuālā satura producēšanu.
- 16 Apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā, citās dalībvalstīs, konkrēti, Vācijā, Francijā, Polijā un Čehijas Republikā, arī pastāv pamatlietā apstrīdētajai maksai līdzīgs nodoklis, ko piemēro abonentelevisijas pakalpojumiem. Tomēr pārsūdzētajā spriedumā bija atzīts valsts kinematogrāfiskajai un audiovizuālajai nozarei piešķirtā atbalsta prettiesiskums, pilnīgi ignorējot atbalstu, ko šīs nozares saņem vairākumā dalībvalstu.
- 17 Vēl 2008. gadā Eiropas Komisija apstiprināja dažādas atbalsta shēmas kino, citu starpā atbalsta shēmu Ungārijas kino, nodokļu stimulus Itālijas kinematogrāfisko darbu producēšanai, atbalsta shēmas Somijas kino un Vācijas kino. Šajā nozīmē Eiropas Savienībā pastāv reāls stimuls, lai dalībvalstis producētu audiovizuālos darbus, kas veicina Eiropas kultūras daudzveidību un bagātību.
- 18 No vienas puses, apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā, pārsūdzētajā spriedumā būtu bijis jāanalizē, vai atbalsts kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu producēšanai ir atbalsta pasākums LESD 107. panta izpratnē. Ja tas ir atbalsta pasākums, tad ir jāpatur prātā fakts, ka Eiropas Komisija un Tiesas judikatūra neiebilst pret atbalsta shēmām kinematogrāfijas un televīzijas satura veidošanai, kas izriet no finansējuma ar parafiskālo nodokļu starpniecību, un ka pastāv īpaša iespēja atkāpties no vispārējā nesaderības principa attiecībā uz atbalstu, ko dalībvalstis piešķirušas kultūras veicināšanai, ja vien tas neietekmē tirdzniecības un konkurences nosacījumus Savienībā pretēji kopējām interesēm.

- 19 Turklāt, apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā, kas attiecas uz iespējamu pienākumu sniegt paziņojumu Komisijai un saņemt atbilstošu atļauju, no Komisijas 2014. gada 16. jūnija Regulas (ES) Nr. 651/2014 izriet, ka atbalsts kultūrai un kultūrvēsturiskā mantojuma saglabāšanai ir saderīgs ar iekšējo tirgu, un par to nav iepriekš obligāti jāpaziņo Komisijai.
- 20 Atbildētāja apelācijas instancē no savas puses apgalvo, ka Likuma Nr. 55/2012 3. pants ļauj secināt, ka atbalstu, ko apelācijas sūdzības iesniedzējs piešķir saņēmējiem, galamērķis ir veicināt [Portugāles] valsts kinematogrāfiskos un audiovizuālos darbus, portugāļu valodu un nacionālo identitāti. Tādējādi, finansējot darbības, no kā ieguvēji būs tikai valsts pakalpojumu sniedzēji, abonēšanas maksa ir pakalpojumu sniegšanas brīvības Eiropas Savienībā ierobežojums, jo veicina Portugāles kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu iegādi, kaitējot citu dalībvalstu izcelsmes darbu iegādei.
- 21 Līdz ar to, atbildētājas apelācijas instancē ieskatā, abonēšanas maksa netieši diskriminē abonentelevizijas operatorus, kuri savā piedāvājumā iekļauj ārzemju kinematogrāfiskos un audiovizuālos darbus, un viņiem tomēr paliek pienākums finansēt Portugāles darbus, tāpat kā tā diskriminē citu dalībvalstu kinematogrāfisko un audiovizuālo darbu producēšanu.
- 22 Tāpat arī, atbildētājas apelācijas instancē ieskatā, minētais ierobežojums nav attaisnots ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumiem, nedz ar kādu citu leģitīmu iemeslu, kas saistīts ar valsts nodokļu sistēmas konfigurāciju un aizsardzību, it īpaši attiecībā uz nodokļu režīma saskaņotību, fiskālās suverenitātes taisnīgas sadales starp valstīm saglabāšanu vai cīņu pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas.
- 23 Attiecībā uz samērīgumu atbildētāja apelācijas instancē apgalvo, ka strīdīgā maksa neveido atbilstošu instrumentu izvīzītā mērķa sasniegšanai un ka pastāv citi – pakalpojumu sniegšanas brīvībai un kinematogrāfisko darbu un audiovizuālo saturu pārrobežu tirdzniecībai mazāk kaitējoši – pasākumi. Savukārt abonēšanas maksa izrādās nesamērīga arī šaurā nozīmē, jo plaši pārsniedz valsts kinematogrāfiskās un audiovizuālās darbības iespējamus ieguvumus. Šie ieguvumi būtu tieši tādi paši, ja līdzekļi būtu iegūti no vispārējiem nodokļiem, neuzliekot selektīvu slogu operatoriem – abonentelevizijas pakalpojumu sniedzējiem.
- 24 Atbildētāja apelācijas instancē piebilst arī, ka citu dalībvalstu līdzīgos režīmus nekādā veidā nevar salīdzināt ar pamatlietā apstrīdēto režīmu – tās rakstura, nodokļa bāzes vai arī tās aprēķina metodes dēļ.
- 25 Visbeidzot, atbildētājas apelācijas instancē ieskatā, noslēdzot savas apelācijas sūdzības pamatojumu, balstoties uz tiesību normām valsts atbalsta jomā, apelācijas sūdzības iesniedzējs atzīst, ka valsts tiesiskais regulējums ir vērsts uz to, lai faktiski tiktu veicinātas valsts kinematogrāfiskās un audiovizuālās darbības.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 26 Pirmkārt, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai šajā lietā pastāv pārrobežu elementi, kuri leģitimē atbildētājas apelācijas instancē tiesības, ievērojot tās veiktās darbības, izmantot LESD noteikumus par pakalpojumu sniegšanas brīvību.
- 27 Apstiprinošas atbildes gadījumā būtu jānoskaidro, no vienas puses, vai strīdīgā maksa pati par sevi ir nesaderīga ar Eiropas Savienības tiesībām un, no otras puses, vai šī nesaderība ir jāanalizē no tā aspekta, kā ieņēmumu no abonēšanas maksas piešķirums iespaido kinomākslas un valsts kinematogrāfisko un audiovizuālo darbību popularizēšanu un aizsardzību.
- 28 No Almadās *TAF* nolēmuma, kam piekrīt iesniedzējtiesa, skaidri izriet, ka bija iecerēts, ka ieņēmumu no abonēšanas maksas piešķirums padarīs valsts produkciju izdevīgāku salīdzinājumā ar ārzemju produkciju, tādējādi radot netiešu diskrimināciju šo pakalpojumu pārrobežu sniegšanai, jo šīs maksas mērķis ir finansēt tikai Portugāles darbu popularizēšanu un izplatīšanu.
- 29 Šajā nolēmumā, ko iesniedzējtiesa daļēji atveidojusi, tika uzsvērts, ka televīzijas operatori finansē šādu darbu producentus, pārvedot privātus finanšu līdzekļus. Abonēšanas maksa ir jāmaksā neatkarīgi no operatoru saņemtajiem ieguvumiem, tādējādi tās autonomais raksturs attiecībā pret izrādīšanas maksu tiek izskaidrots ar šo pēdējo minēto uzņēmējdarbības modeli.
- 30 Tā kā minēto operatoru pakalpojumus var saņemt ar abonēšanu, šie televīzijas kanāli bieži atsakās no komercrekļamas izrādīšanas, un, tādējādi, izrādīšanas maksa, kas arī ir paredzēta Likumā Nr. 55/2012, tiem nav piemērojama. Kamēr izrādīšanas maksa tiek aprēķināta uz *ad valorem* bāzes, abonēšanas maksa attiecas tikai uz katra operatora abonētu skaitu.
- 31 No tā var secināt, ka abonēšanas maksas pamats nekādi nav saistīts ar valsts kinematogrāfiskās un audiovizuālās produkcijas, ko ar šo maksu iecerēts finansēt, faktisko ieguvumu. Netiek apšaubīts faktiskais labums valsts saturam, un pat nav izslēgti no samaksas tie operatori, kuri komercializē ārzemju televīzijas pakalpojumus – vai tie būtu galvenā vai ekskluzīva rakstura. Maksa ir balstīta uz principu, ka operatori lielākā vai mazākā mērā gūst labumu no producētajiem valsts saturiem, ko valsts subsidē.
- 32 Iesniedzējtiesa no teleoloģiskā aspekta atsaucas arī uz *Proposta de Lei n.º69/XII* (Likumprojekts Nr. 69/XII), saskaņā ar kuru tika pieņemts Likums Nr. 55/2012, kas nosaka, ka konkrētās maksas mērķis ir izveidot atbalsta sistēmu Portugāles kinematogrāfiskajai un audiovizuālajai nozarei, ar kārtīgu pamatu ieņēmumu izteiksmē, motīvu izklāstu.
- 33 Tā ka atbilde uz jautājumu nav acīmredzama un pastāv nopietnas šaubas par to, vai Likuma Nr. 55/2012 10. panta 2. punkta interpretācija pārkāpj LESD 56. panta noteikumus, *Supremo Tribunal Administrativo* nolēma iesniegt ES Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.